

Lee Child

ÖSSZEESKÜVÉS

Lee Child

ÖSSZEESKÜVÉS

Második, javított kiadás

GENERAL PRESS
K Ö N Y V K I A D Ó

A mű eredeti címe:
A Wanted Man

Copyright © Lee Child 2012

Hungarian translation © Gieler Gyöngyi

© General Press Könyvkiadó, 2019

Az egyedül jogosított magyar nyelvű kiadás.
A kiadó minden jogot fenntart,
az írott és az elektronikus sajtóban
részletekben közölt kiadás és közlés jogát is.

Fordította
GIELER GYÖNGYI

Szerkesztette
DEMETER ZSUZSANNA

A borítót
KISS GERGELY
tervezte

ISBN 978 963 452 313 0

Kiadja a GENERAL PRESS KÖNYVKIADÓ
1086 Budapest, Dankó utca 4–8.
Telefon: (06 1) 299 1030

www.generalpress.hu
generalpress@lira.hu

Felelős kiadó KOLOSI BEÁTA
Műszaki szerkesztő DANZIGER DÁNIEL
Felelős szerkesztő HORVÁTH ANNAMÁRIA

1. fejezet

A szemtanú úgy nyilatkozott, hogy ő tulajdonképpen nem látta az eseményeket, de nyilvánvaló, hogy mi történt, mert másképp hogy lehetne értelmezni a helyzetet? Nem sokkal éjfél után egy zöld télkabátos férfi az egyetlen bejáraton át bement a kis betonbunkerbe. Két fekete öltönyös követte. Ezután rövid szünet következett, majd a két fekete öltönyös férfi kijött.

A zöld télkabátos nem jött ki többé.

A két fekete öltönyös férfi megtett harminc szapora lépést, majd beült egy piros autóba. Olyan színű volt, mint a tűzoltóautók, mondta a szemtanú. Élénkpiros, meglehetősen új. A szemtanú úgy vélte, egy átlagos négyajtós szedán lehetett. Vagy talán ötajtós. Esetleg háromajtós. De az biztos, hogy nem kétajtós kupé. A szemtanú szerint Toyota volt. Vagy Honda. Vagy Hyundai. Esetleg egy Kia.

Akárhogy is, a két fekete öltönyös férfi elhajtott a kocsival.

A zöld télkabátosnak továbbra sem volt semmi nyoma.

Aztán egyszer csak vér kezdett csordogálni a bunker ajtaja alól.

A szemtanú ezután hívta a rendőrséget.

A megyei seriff jött ki, és meghallgatta a szemtanú beszámolóját. Elég jól értett ahhoz, hogyan kell sürgetni az embereket úgy, hogy közben mégis türelmesnek tűnjön. Egyike volt ez számos adottságainak. A szemtanú végül végzett a mondandójával. A seriff ezután egy hosszú percre gondolkodott. Az országnak egy olyan eldugott zuga volt ez, ahol több száz négyzetkilométeren át csak az üres préri terül el minden irányban, egészen a sötét horizontig, és az utak kihalt, hosszú aszfaltszalagként nyúlnak a távolba.

Olyan vidék, ahol csak úgy lehet elkapni valakit, ha útzárlatot rendelnek el.

Így aztán hívta az autópálya-rendőrséget, az állam fővárosából

felküldetett egy rendőrségi helikoptert is, és kiadta a sürgős körözést egy élénkpiros importautóra, amelyben két fekete öltönyös férfi ül.

Jack Reacher százötven kilométeren és másfél órán át utazott egy nő társaságában egy piszkosszürke furgonban, mire a távolban meglátta egy többszintű autópálya-kereszteződés ragyogó fényeit, és az óriási zöld jelzőtáblákat, amelyek kelet és nyugat felé mutatták az útirányt. A nő lassított, aztán megállt, Reacher pedig kiszállt, megköszönte a fuvart, és a furgon után intett. A nő a legelső lehajtóra kanyarodott rá nyugat felé, Denver és Salt Lake City irányába, ő pedig besétált a felüljáró alá, és megállt a kelet felé vezető felhajtó mellett, fél lábbal az útpadkán, a másikkal az úttesten. Kidugta a hüvelykujját, és igyekezett barátságos arcot vágni.

Ami persze nem volt könnyű. Nagydarab fickó volt, százkilencvenöt centi magas, erős testalkatú, és a külseje ezen az éjszakán – mint általában – kissé zilált és rendezetlen volt. A magányos autóvezetők inkább szimpatikus és ártalmatlan külsejű útítársat keresnek, ő pedig tapasztalatból tudta, hogy így ránézésre nem ő az első, akit szívesen felvesznek. Túlságosan is fenyegető volt a megjelenése. Most ráadásul további hátrányt jelentett az is, hogy nemrégiben tört el az orra. Egy darab ezüstszürke szigetelőszalaggal ragasztotta le, bár tisztában volt azzal, hogy ettől még groteszkebb lett a kinézete. A szigetelőszalag nyilván megcsillan a lámpák sárgás fényében. De úgy érezte, egészségügyi szempontból jót tesz, ha le van ragasztva az orra, ezért aztán úgy döntött, legalább egy óra hosszát rajta tartja. Ha hatvan percen belül nem veszi fel valaki, akkor majd esetleg lehámozza.

Nem állt meg senki hatvan percen belül. Alig volt forgalom. Egy téli éjszaka Nebraskában. Több kilométeres körzetben ez a többszintű kereszteződés volt az egyetlen jelentős közlekedési csomópont, de még így is néha percek teltek el úgy, hogy egyetlen jármű sem jött errefelé. Odafent, a felüljárón aránylag folyamatos volt a forgalom, de innen nem nagyon hajtott fel senki. Az első egy órában mindössze negyven jármű fordult keleti irányba. Személygépkocsik, teherautók, sportkocsik, különféle márkák, különféle modellek, különböző színek. Harminc közülük lassítás nélkül húzott el mellette. Tíz sofőr végigmérte, aztán elfordult, és felgyorsítva továbbhajtott.

Ez nem volt szokatlan. Évek óta egyre nehezebb és nehezebb stoppolni.

Ideje javítani egy kicsit az esélyein.

Elfordult, és a hüvelykujjának berepedt körmével elkezdte lepiszkálni a ragasztószalag szélét. Egy centit sikerült lekapirgálnia, aztán a hüvelykujja és mutatóujja közé csipentette. Kétféle iskola létezik ebben a témában. Az egyik szerint villámgyorsan le kell tépni a tapaszt, míg a másik inkább a lassú lehámozás híve. A választási lehetőség persze illuzórikus, gondolta. Így is, úgy is fájni fog. Úgyhogy inkább a gyors megoldás mellett döntött. Az arcára tapadó részt lerántani nem volt olyan nagy dolog, de az orrán már más volt a helyzet. Újra felnyíltak a sebek, meghúzódott és elmozdult a duzzanat, és maga a törött csont is roppant egyet.

Az arca másik feléről sem volt nagy gond letépni a tapaszt.

Összetekerte és zsebre vágta a véres ragasztószalagot, aztán az ujjja hegyére köpött, és letörölgette az arcát. Hirtelen meghallotta, hogy valahol pár száz méter magasban egy helikopter berreg, aztán meg is pillantott egy erős reflektort. A fénycsóva belehasított az éjszakába, itt-ott megállt, aztán továbbsiklott. Reacher megfordult, egyik lábát megint az úttestre tette, és kidugta a hüvelykujját. A helikopter egy ideig egy helyben lebegett, aztán mintha megunt volna a keresést, eldübörgött nyugat felé, és a zaj végleg elhalt. A felüljárón továbbra is aránylag gyér volt a forgalom, de azért folyamatos. Az autópálya forgalmát tápláló, észak-déli irányba haladó országúton egyre kevesebb volt az autó. Szinte mind elfordult egyik vagy másik irányba, egyenesen egyik sem hajtott tovább. Ő azért nem veszítette el az optimizmusát.

Hideg volt az éjszaka, ami jót tett az arcának. Elszibbasztotta, és ettől enyhült a fájdalma. Egy kansasi rendszámablájú furgon közeledett dél felől, keletnek fordult, aztán egészen lelassított. Egy langálta, fekete bőrű férfi vezette, vastag télikabátba bugyolálva. Talán nem működött a fűtés. Hosszan és jó alaposan szemügyre vette Reachert. Majdnem megállt, de végül aztán mégsem. Elfordult, és továbbhajtott.

Reacher zsebében volt némi pénz. Ha el tudna jutni Lincolnig vagy Omaháig, ott már felszállhatna egy távolsági buszra. De odáig stoppolnia kell. A mellette elhajtó autók közötti szünetekben most már bedugta a jobb kezét a bal hóna alá, mert kezdtek lefagyni az ujjai. A lé-

legzete fehér párafelhőbe burkolta a fejét. Elszárguldott mellette az autópálya-rendőrség járőrautója. A tetején be volt kapcsolva a kék villogó, de nem szirénázott. Két zsarú ült benne. Egy pillantást sem vetettek rá, csak előrebámultak. Talán valami baleset történhetett.

Két újabb autó is majdnem megállt. Az egyik délről jött, a másik észak felől, pár perc különbséggel. Mindkettő lelassított, a sofőrök egy kicsit tétováztak, szemügyre vették a stoppost, aztán felgyorsítottak és elhajtottak. *Már majdnem*, gondolta Reacher. *Mindjárt meglesz*. Talán neki kedvez az, hogy ennyire későre jár. Az emberek így éjjél körül már könyörületesebbek, mint napközben. Éjszaka vezetni amúgy is kicsit szokatlan dolog. Ilyenkor jobban belefér az is, hogy felvegyenek a kocsijukba egy vadidegent.

Legalábbis ebben reménykedett.

Egy újabb sofőr is jól megnézte, aztán továbbhajtott.

Aztán egy újabb is.

Reacher a tenyerébe köpött, és egy kicsit lenyalta a haját.

Továbbra is próbált mosolyogni.

Még mindig optimista volt.

Aztán végre-valahára, kilencvenhárom perc után megállt egy autó.

2. fejezet

Kilenc-tíz méterrel túlment rajta, és ott állt meg. Meglehetősen nagy méretű autó volt, amerikai gyártmányú, sötét színű, helyi rendszámmal. Reacher úgy tippelt, Chevrolet lehet, sötétkék, szürke vagy fekete. Nehéz volt megállapítani a reflektorok fényében. A sötétre fényezett fémfelületek éjszaka kivehetetlenek.

Hárman ültek a kocsiban, elöl két férfi, hátul pedig egy nő. A két férfi derékban megcsavarodva hátrafordult, mintha valami nagy megbeszélés folyna hármuk között. Úgy tűnt, demokrácia uralkodik. *Felvegyük a fickót, vagy ne?* Reacher ebből azt gyanította, hogy a három ember nem ismerheti egymást túl jól. Jó barátok általában ösztönösen döntenek ilyen helyzetekben. Ezek hárman talán csak kollégák, egyenrangúakból álló csapat, akik egy időre össze vannak zárva, és

túlzottan is igyekeznek tiszteletben tartani egymás pozícióját, főleg a nőét, aki egyedül van a két férfival szemben.

Reacher látta, hogy a nő bólint, és az ajkáról is le tudta olvasni, ahogy igent mond, mire a két férfi előrefordult, és a kocsi hátrébb gördült. Úgy álltak meg, hogy az anyósülés ablaka egy vonalba került a csípőjével. Az ablak leereszkedett. Reacher lehajolt. Megcsapta az arcát a meleg. Ebben a kocsiiban jól működött a fűtés, az biztos.

Az anyósülésen ülő férfi megkérdezte:

– Merre tart ilyen késő éjjel?

Reacher tizenhárom éven át szolgált katonai rendőrként a hadseregben, mostanra pedig majdnem ugyanennyi ideje élt egyedül a nagyvilágban, és élete mindkét szakaszát annak köszönhetően élte túl, hogy kellőképpen óvatos volt, és mindig éber. Mind az öt érzéke kihagyás nélkül és élesen működött. Többnyire a szag alapján döntötte el, hogy elfogadjon-e egy fuvart. Érez-e esetleg sörszagot? Fűvet? Whisky? Pillanatnyilag azonban nem érzett a világon semmilyen illatot. Nemrég tört el az orra. Az orrjáratait eldugaszolták a megalvadt vérrögök és a duzzanat. Talán az orrsövénye is végleg elferdült. Még azt is el tudta képzelni, hogy soha többé nem érez majd semmilyen szagot.

Az adott helyzetben a tapintására sem hagyatkozhatott. Az izlésére sem. Nem sokat tudna meg abból, ha vakon tapogatózna, vagy ha megnyalogatna bármit is. Vagyis maradt a látás és a hallás. A férfi hangja semlegesen csengett, nem volt tájszólása. Művelt volt a beszédstílusa, tekintély áradt belőle, vagy irányítói tapasztalat. Mindhárom utasnak finom volt a keze, nem kérges, a testalkatuk nem túl izmos, a hajuk rendezett, a bőrük nem napbarnított. Sok időt töltenek odabent. Irodában dolgoznak. Nem a ranglétra csúcsán állnak, de azért a legaljánál jóval feljebb. Negyvenes éveik derekán járhattak, talán életútjuk felénél, a karrierjüknek viszont több mint a felén túl. Mint, mondjuk, a hadseregben az alezredek. Jó eredményeket érnek el a munkájukban, de azért nem kiemelkedőek.

Mindhárman fekete nadrágot és farmeringet viseltek, mintha valami egyenruha lenne rajtuk. Az ingek olcsónak és vadonatújnak tűntek, még látszottak rajtuk a hajtások, ahogy kibontották őket a csomagolásból. Úgy sejtette, valami csapatépítő tréningen vehettek részt. Valami vállalati marhaság. Kirángatnak az irodájukból egy csomó kö-

zépvezetőt, kiviszik őket az erdőbe, egyforma inget húznak rájuk, és mindenféle feladatokat adnak nekik. Lehet, hogy ettől a felhajtástól úgy érzik, végre van egy kis kaland az életükben, és most is ezért álltak meg. Aztán megvitatták a kérdést, ez lehetett a nagy demokratikus megbeszélés témája. A csapatoknak csapatmunkát kell végezniük, ehhez konszenzusra kell jutni, a konszenzus pedig nem fakadhat kényszerből. Ráadásul ha férfiaknak és nőknek kell együttműködniük, az mindig problémás feladat. Ami azt illeti, kissé meglepte, hogy nem a nő ül elől, vagy nem ő vezet. Habár az is lehet, hogy úgy látták, a sofőrködés alárendelt szerep, ezért nem akarták az egyetlen nőre bízni. Olyan lett volna, mintha neki kellene kávéhoznia.

Kész a kamező ez a helyzet.

– Kelet felé tartok – mondta Reacher.

– Iowába? – kérdezte a férfi.

– Iowán át tovább Virginiába.

– Ugorjon be! – mondta a férfi. – Elvisszük egy darabon.

A nő az anyósülés mögött ült, úgyhogy hátulról megkerülte a kocsit, és a másik oldalon szállt be. Elhelyezkedett a hátsó ülésen, és becsapta az ajtót. A nő félénken és kissé óvatosan biccentett neki. Talán a törött orra miatt. Lehet, hogy felzaklatta a látvány.

A sofőr belenézett a visszapillantó tükörbe, aztán ráfordult a felhajtóra.

3. fejezet

A megyei seriffet Victor Goodmannek hívták, ami a legtöbb ismerőse szerint nagyon is illett hozzá. Jó ember volt, és mindenből, amibe belefogott, győztesen került ki. Nem mintha szükségszerű összefüggés lett volna a nevének két része között. Nem azért győzött, mert jó ember volt, hanem mert okos. Mindenképp elég okos ahhoz, hogy mielőtt továbblépne, mindig újból átgondolja az előző döntéseit. Két lépés előre, egy hátra. Ez volt a bevett módszere, és eddig még mindig bevált. És most ennek a módszernek köszönhetően épp arra jutott, hogy kissé elsiette a körözés kiadását.

A tetthely igencsak komoly ügyről árulkodott. A zöld télikapátos férfit tulajdonképpen kivégezték. Akár megtervezett bérgyilkosság is lehetett. Meglehetősen alapos és szakszerű munkát végeztek egy kessel. Nem arról volt szó, hogy egy vita elfajult volna, vagy egy kisebb verekedés szerencsétlenül végződött. Ez bizony profi munka volt, a gyilkosok abba a ligába tartoztak, ahol a nagymenők játszanak. Ami ritkán fordul elő Nebraska vidéki tájain. Jobban mondva szinte soha.

Úgyhogy Goodman először is felhívta az FBI omahai irodáját, és értesítette őket a történetkről. Túlságosan is okos volt ahhoz, hogy most amiatt aggódjon, ez itt kinek a felségterülete, és ki az illetékes. Másodszor újból megfontolta, hogy helyes-e, ha két férfit keresnek egy piros kocsiban. A szemtanú azt mondta, olyan színű volt, mint egy tűzoltóautó. Élénkpiros. Ez túl feltűnő szín ahhoz, hogy profik egy ilyen autóban meneküljenek. Túlságosan szemet szúr, könnyű megjegyezni. Úgyhogy igencsak valószínű, hogy a két fickónak volt a közelben egy másik autója, egy kényelmes, közeli helyen elrejtve. A gyilkosság után nyilván odahajtottak és átszálltak.

Ahhoz pedig egy másodperc is elég, hogy ledobják a zakót. A szemtanú abban nem volt biztos, hogy milyen inget viseltek. Úgy emlékezett, fehér volt. Vagy krémszínű. Talán csíkos. Vagy kockás. Vagy valamilyen. Nyakkendő nem volt rajtuk. Vagy az is lehet, hogy az egyikükön igen.

Tehát Goodman újból hívta az autópálya-rendőrséget és a helikopter legénységét, és módosította a körözést: keressenek bármilyen két férfit, bármilyen járműben.

Az anyósülésen ülő férfi hátrafordult, és meglehetősen barátságosan megszólalt:

- Ha nem haragszik meg a kérdésért, mi történt az arcával?
- Nekimentem egy ajtónak - felelte Reacher.
- Komolyan?
- Nem, nem komolyan. Elbotlottam és elestem. Nem túl izgalmas sztori. Előfordul az ilyesmi.
- Mikor történt?
- Tegnap este.
- Fáj?

– Nem vészes, elég lenne egy aszpirin is.

A férfi még jobban hátrafordult, és először a nőre pillantott, aztán a sofőrré.

– Nincs nálatok egy aszpirin? Hátha segíthetnénk vele ennek az úrnak.

Reacher elmosolyodott. Egy igazi csapat, mindig készen állnak, hogy megoldják a kisebb-nagyobb problémákat.

– Nem számít, ne aggódjanak miattam.

– Nálam van – mondta a nő. Lehajolt, felvette a táskáját, és belekotort. Az anyósülésen ülő férfi buzgón figyelte. Izgatottnak tűnt. Kitérték a célt, és most teljesítik. A nő előhúzott egy doboz Bayer Aspirint, és kirázott belőle egy szemet.

– Adj neki kettőt! – mondta a férfi. – Úgy látom, ráfér. A fenébe, legyen három!

Reacher úgy vélte, ez már kissé parancsoló volt. Lehet, hogy nem kap majd jó pontot érte az utólagos stratégiai elemzésnél. Nehéz helyzetbe hozta a nőt. Lehet, hogy neki is kellett volna az aszpirin. Lehet, hogy fáj valamije, de talán zavarban van miatta, és nem akarja mondani. Vagy az is lehet, hogy a férfi kettős blöffre játszik. Talán minden másban olyan makulátlan, hogy azt is megengedheti magának, hogy parancsolgasson, de a többiek szemében ez nem fog többnek hatni, mint ártatlan túlbuzgóságnak.

– Egy is elég lesz, köszönöm – mondta Reacher.

A nő odapottyantotta a tenyerébe a kis fehér pirulát. A férfi hátranyújtott egy üveg ásványvizet. Nem volt kinyitva, és még mindig hideg volt, érezni lehetett, hogy nemrég vették ki a hűtőből. Reacher bekapta a tablettát, aztán felbontotta a palackot, és jó nagyot húzott belőle.

– Köszönöm, igazán kedves.

Visszaadta a vizet. A férfi átvette, és a sofőr felé nyújtotta. Az némán megrázta a fejét. Az útra fókuszált, száztíz és százharcinc kilométer között tartotta a sebességet, és egyenletesen hajtott tovább. Reacher úgy látta, talán száznyolcvan centiméternél is magasabb lehet, de a válla keskeny volt, és kissé görnyedten tartotta magát. Nemrégiben vágathatta le a haját, konzervatív stílusban. Gyűrűt nem viselt. Az olcsó kék farmering ujjá túl rövid volt neki. Bonyolult karórát hordott, mindenféle kisebb számlapokkal és mutatókkal díszítve.

Az anyósülésen ülő férfi alacsonyabb volt, de szélesebb. Nem igazán lehetett kövérnek nevezni, de az a típus volt, aki ha hetente egynél több hamburgert eszik, könnyen elhízik. Az arcbőre feszes volt, és rózsaszín. A haja világosabb volt, mint a sofőré, és szintén nemrégiben vágathatta le. Oldalra fésülve viselte, mint egy iskolás fiú. Az ing ujjja neki hosszú volt, a dereka szűk, a vállán lazán lógott. A gallérja, mint amikor kivették a csomagolásból, még mindig szépen felállt, és szorosan a nyakához simult.

A nő így közlőről egy-két évvel fiatalabbnak látszott a két társánál. A negyvenes éveinek inkább az elején járhatott, nem a derekán. Koromfekete haját kontyba fogva viselte. Talán franciakonty lehetett. Reacher nem volt igazán tisztában a megfelelő fodrászati szakkifejezéssel. A nő középmagas volt, és karcsú. Az inge láthatóan kisebb méretű volt, mint a két férfié, de így is lógott rajta. Csinos volt, ám meglehetősen szigorúnak és józan életűnek tűnt. Sápadt arca volt, nagy szeme és erős sminkje. Fáradtnak tűnt, és kissé mintha zavarban lett volna. Talán nem volt igazán oda ezért a vállalati marhasággért. Ezt mindenképp a nő javára írta. Hármójuk közül róla volt a legjobb véleménnyel.

Az anyósülésen ülő férfi megint hátrafordult, és odanyújtotta sima, párnás tenyerét.

– Egyébként Alan Kingnek hívnak.

Reacher megszorította a kezét.

– Jack Reacher.

– Nagyon örülök, hogy megismerhettem, Mr. Reacher.

– Részemről a szerencse, Mr. King.

– Don McQueen – szólalt meg a sofőr, kezét azonban nem nyújtott.

– Ez aztán a véletlen – jegyezte meg Reacher. – King és Villám McQueen, mint a *Verdák* című filmben?

– Hát igen – bólintott King.

A nő is odanyújtotta a kezét, amely kisebb volt, fehérebb és csontosabb, mint Kingé.

– Karen Delfuenso – mutatkozott be.

– Nagyon örülök, hogy megismerhetem, Karen – mondta Reacher, és megrázta a nő kezét. Karen egy pillanattal hosszabban szorította meg a kezét, mint ahogy várta. Aztán McQueen hirtelen féke-

zett, amitől mindnyájan egy kicsit előredőltek. Előttük hosszú sorban piros féklámpák világítottak, mintha egy tömör falat alkotnának.

Valahol a távolban kék és piros fények villóztak, azt jelezve, hogy egy csoportban rendőrautók állnak.